

Phần 2

Thục Linh chọn một chiếc xích đu ở phía sau vườn nhà, nơi đây có lẽ là đảm bảo tách biệt với mọi người. Ngôi biệt thự này quá rộng và cả khu vườn cũng vậy, chúng đều thể hiện sự giàu sang của chủ nhân.

Cuối cùng cũng qua được bữa ăn sáng. Lúc này, khi Minh Nhật đi ra bàn ăn, ngang qua chỗ cô, anh ta đã liếc cô một cái rất sắc như ngầm bảo: “Hãy coi chừng tôi đó, tôi sẽ trả thù”.

Trả thù thì trả thù, thử xem ai sợ ai hả, cái tên công tử bột? Trong khi cô cười cầu tài với hắn để làm hòa thì hắn mặt ngấn mặt dài, nói toàn là những câu nói khó nghe với cô...

Bốp!

- Ui da! Đau quá! Ai chơi kỳ chọi người ta vậy?

Thục Linh cố tình nói to để cho người vừa chọi mình lộ diện. Nhưng không như dự tính của cô, chả thấy hắn đâu cả, chỉ có tiếng gió xào xạc. Thục Linh quay nhìn khắp một lượt nhưng không hề thấy ai cả. Cô tức lắm, khi không bị đau oan hà. Liếc nhanh xuống vật vừa làm đau mình, đôi mắt Thục Linh sáng lên, cô nói như reo:

- A... mạn! Ngon quá! Các người dám làm ta đau thì ta sẽ trừng trị các người đây.

Cười thật tươi, Thục Linh nhanh thoăn thoắt leo lên cây mạn, từng chùm quả chín đang mời gọi cô. Người ta thường nói leo trèo là chuyện của đàn ông, con gái không được phép. Thục Linh nghĩ chuyện đó là xưa rồi. Đối với cô đây là chuyện rất là bình thường.

Tưởng gì chứ thường ngày Thục Linh vẫn leo từ lan can này sang lan can khác của chung cư cô đang sống, đường đi bên dưới thì nhỏ hẹp nên đi đường cao thì hay hơn nhiều.

Ngồi yên vị trên chạc ba cây mạn, Thục Linh cười thật tươi với lấy những chùm quả tươi ngon. Ôi! Chưa ăn mà nước miếng đã tiết ra rồi. Từng chùm quả chín trĩu nặng thật ngon miệng.

Thục Linh ngồi ăn ngon lành thì bỗng đâu cây mạn rung rinh. Hốt hoảng, Thục Linh làm rơi những quả mạn mà ôm cây la lên:

- Ai đó, đừng chơi ác, té bây giờ!

- Hứ! Dám chơi tôi, để xem làm sao mà cô xuống.

Người đang đứng dưới gốc cây là Minh Nhật. Anh đang đi dạo thì thấy thấp thoáng người trên cây mạn, nhìn kỹ thì đó là Thục Linh. Nghĩ tới mối hận lúc

sáng, Minh Nhật đã tức, phen này anh phải trả thù. Cho dù Thục Linh là một trong số các cô gái có thể sẽ là em của anh thì Minh Nhật cũng mặc. Là em gái thì không được đánh anh.

Thục Linh la lớn từ trên cây:

- Nè, Minh Nhật! Anh đừng có chơi ác vậy, có chuyện gì thì để tôi xuống cái đã.

Minh Nhật cười ranh ma nhìn Thục Linh:

- Tôi không thích. Bây giờ trộm đang ở trên cây thì phải để trộm ở đó, cho xuống thì làm sao mà làm bằng chứng đối chiếu khi mọi người tới.

- Anh...

Thục Linh bậm môi tức giận. Đồ lợi dụng thời cơ, không biết thế nào là con trai cả. Thật là vô phúc cho ai làm em gái của hắn sẽ bị hành hạ với những trò này chết mất. Đã vậy thì Thục Linh này sẽ cho người biết tay.

Thục Linh cười tinh nghịch rồi với tay hái, những chùm quả, ném xuống phía dưới chỗ Minh Nhật đang đứng, cô hái tất cả những trái ở gần mình ném túi bụi vào Minh Nhật. Vừa ném, cô vừa nói:

- Rung cây, dám rung cây nè. Đồ đáng ghét!

Minh Nhật đứng phía dưới nhảy căng lên, dùng tay che lấy mặt, anh la lớn:

- Thôi đi, đừng làm vậy nữa. Tôi để cho cô xuống.

Thục Linh ngừng tay lại dò hỏi:

- Anh nói thật không? Lỡ anh “du” tôi xuống rồi giữa chừng anh rung cây để cho tôi té thì sao? Nhìn mặt anh không thể nào tin tưởng cho được.

Minh Nhật nhăn nhó nhìn lên cô ả. Lần đầu tiên anh thấy một cô gái “khí” như vậy, mà còn dữ dằn như bà chằn nữa. Thiệt hết nói nổi. Nếu cô ta là em gái anh thì sao hả trời? Minh Nhật tự nói với lòng:

- Mình là anh mà, phải nhẹ nhàng và dịu dàng với em gái mới là đàn ông hoàn hảo đó, Minh Nhật ơi.

Minh Nhật ngược mặt nói lớn:

- Tôi hứa, cô xuống đi.

Thục Linh nghe thế cắn môi cắn răng. Anh ta đã nói vậy liệu có tin được không? Mà con trai đã nói thì phải giữ lời. Minh Nhật đã nói vậy thì chắc sẽ không làm đâu. Thôi kệ, một liều ba bảy cũng liều, hồng lã ngồi trên cây như thế này hoài.

Thục Linh thở mạnh một cái khí rồi bám chắc cành cây mà leo xuống. Vừa leo, cô vừa nói:

- Anh không được rung cây đó nghe.

- Ừ, xuống đi, nói nhiều mệt quá. Cô không sợ té sao mà vừa leo vừa nói chứ.

Thục Linh cãi lại:

- Hứ! Ai mượn lo.

Rắc... - Cành cây Thục Linh vừa bước xuống là cành cây khô. Minh Nhật đứng bên dưới thấy thế la lên:

- Ê, coi chừng!

- Á...

Thục Linh la lên khi cành cây bị gãy, rớt xuống đất một cái “bịch”. Thôi rồi, thế là hết, chết là cái chắc! Thục Linh mơ màng nghe có người kêu lên đau đớn:

- Làm ơn ngồi dậy giúp em đi “chị Hai”. Chị mà nằm hoài chắc em tắt thở chết sớm quá.

Thục Linh ngơ ngác ngồi dậy:

- Ủa! Chưa chết hả? Hèn gì thấy đau đau.

Minh Nhật nhăn nhó lồm cồm bò dậy:

- Cô làm gì mà biết đau, có đau là tôi nè, tự nhiên nguyên trái mít rụng lên người.

Thục Linh đứng dậy, liếc Minh Nhật một cái rõ dài:

- Hứ! Ai mượn anh đỡ đâu.

- Tôi đâu có đỡ, mà tại né cỡ nào cũng bị dính, vì trái mít này to quá mà. Đúng là họa vô đơn chí.

Minh Nhật lắc đầu rồi đi nhanh, bỏ lại phía sau một ánh nhìn có lửa đang hướng về mình.

Thục Linh xoa xoa lại chỗ khuỷu tay làu bàu:

- Đỡ làm chi rồi bây giờ nhăn nhó với tôi. Mới nói chút xú là giận rồi hà. Đáng ghét!

- **M**inh Nhật! Mẹ muốn nói chuyện với con. Qua phòng mẹ đi.

Bà Minh Nhật gác máy nhanh chóng sau khi đưa cái lệnh phán truyền cho Minh Nhật, Minh Nhật lằm bằm:

- Mẫu hậu mà gọi là ắt có chuyện chẳng lành xảy ra với mình. Thôi thì trong ba mươi sáu kế, tâu là thượng sách.

Nghĩ thế, Minh Nhật mỉm cười đắc ý, mẹ có tìm anh thì anh đã bay khỏi đây rồi, bà sẽ không thể la người không có mặt được.

Minh Nhật lấy túi hành lý du lịch của mình khoác lên vai vui vẻ bước ra khỏi phòng, khép cửa lại, bước đi nhanh. Minh Nhật chợt đứng lại:

- Không được đi cửa chính, thế nào cũng bị mẹ phát hiện, phải đi cửa bí mật thôi.

Minh Nhật lên ra cửa sau ngay hàng cây cao với những khóm dâm bụt quanh đó. Đây là nơi bí mật mà anh vẫn thường trốn mẹ đi chơi những lúc bà không cho phép, và cũng là nơi bí mật mà không một ai trong ngôi nhà này biết. Minh Nhật nhìn quanh một lượt nữa xem có ai không, để chuẩn bị “chui qua cổng”. Nơi này thông qua một nhà thờ nhỏ, từ đó anh có thể bước ra ngoài một cách thoải mái. Nhà thờ này được xây khá lâu rồi, nó có từ lúc anh bắt đầu nhận thức các sự thật xung quanh. Lúc nhỏ, mỗi lần qua đây, đi ngang qua đại sảnh nhà thờ, Minh Nhật thấy họ đang lầm nhảm đọc cái gì đó, dù cho cố gắng để nghe, anh cũng không hiểu đó là gì, sau này khi đã lớn khôn rồi anh mới biết đó là kinh cầu nguyện.

Nhưng thôi đó là chuyện khi xưa, bây giờ anh chỉ biết mình muốn thoát khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Minh Nhật vệt các tán lá cây tìm chỗ sang bên kia thì chợt:

- Gâu... gâu... gâu...

Minh Nhật hết hồn quay lại thấy con Ruby đang sủa inh ỏi, chắc nó tưởng anh là ăn trộm. Đúng là một con chó tốt biết giữ nhà, nhưng trong trường hợp này là không tốt, nó sẽ làm người khác phát hiện ra anh mất. Minh Nhật quay lại suyt nhỏ:

- Suyt! Im nào! Chúng mày muốn mọi người biết tao ở đây sao? Đi chỗ khác chơi đi!

Minh Nhật một tay vệt lá, một tay xua chó lia lịa, nhưng con chó vẫn cứ sủa inh ỏi. Minh Nhật mặc nó, vườn rộng thế này chẳng ai biết đâu.

- Quay lại đi nếu không muốn chết!

Nghe tiếng, Minh Nhật ngừng tay lại bất động như thời gian đang ngừng quay, giọng nói đó vẫn cứ tiếp tục vang lên:

- Từ từ lùi lại, không được quay mặt, hai tay giơ lên đầu im lặng không nói gì!

Minh Nhật im lặng làm theo lời hấn. Chợt anh cảm thấy có cái gì cứng cứng ở sau gáy. Trời! Chẳng lẽ là súng. Minh Nhật nghĩ thầm:

- Thôi, phen này tiêu rồi, hấn ta mà bóp cò là tiêu đời nhà ma liền.

Minh Nhật cất giọng van lơn:

- Đừng... đừng bắn, tôi không phải là ăn trộm. Nếu anh muốn ăn trộm thì tôi có thể chỉ chỗ cho anh, miễn sao anh đừng bắn tôi là được.

- Ha ha ha... Chưa thấy tên nào mà chết nhát như cậu.

Minh Nhật nghe thấy tiếng cười cùng giọng nói rất quen nên quay nhanh lại:

- Là cậu à, Thanh Huy?

Thanh Huy vẫn còn cười, anh nói trong tiếng cười:

- Chứ cậu nghĩ là ăn trộm thiệt hả? Hết biết cậu luôn! Nhà này kín cổng cao tường, con muỗi còn khó vào huống chi là tên trộm.

Thiệt là quê hết sức, khi không lại bị tên này chơi một vố thật là đau. Sao Minh Nhật lại quên rằng Thanh Huy là một người có tài thay đổi giọng nói kia chứ. Cười giả lả, Minh Nhật nói nhanh:

- Tớ biết là cậu chứ, nhưng tớ chỉ vờ diễn kịch thôi. Không ngờ tớ diễn đạt thật, làm cho cậu tin luôn. Xem ra, lúc trước tớ đã sai lầm khi theo học kinh tế cùng cậu, phải thi vào nghề diễn viên mới thật chính xác.

Thanh Huy nhìn Minh Nhật trề môi:

- Thôi, đừng đánh trống lảng! Cậu làm gì ở đó vậy?

Minh Nhật nhún vai nói tỉnh rụi:

- Có làm gì đâu, chỉ là đi bắt cào cào thôi.

- Thôi!

Minh Nhật buông thõng một câu:

- Tin hay không là tùy cậu.

Cũng may là lúc này anh đã để túi hành lý qua trước, nếu không là bị tên này phát hiện rồi.

- Vào nhà đi, mẹ cậu tìm kìa.

- Ừ!

Thanh Huy chột nhìn Minh Nhật rồi hỏi nhanh:

- Mà cậu định bắt cào cào về tặng cho mấy cô em gái hả?

Nghe tới em gái là Minh Nhật đã dựng cả tóc gáy. Bốn cô mà là em của anh hết thì có nước anh chết quá. Cũng may là chỉ có một cô thôi.

- Bắt cào cào cho bốn cô đó làm gì, mắc công khi nhìn thấy, họ sẽ tròn mắt lên hỏi “đây là con gì hả anh Nhật” với cái giọng ổng a ổng ọo thấy ghê.

Minh Nhật vừa nói vừa làm động tác minh họa trông thật ngộ nghĩnh.

Thanh Huy nhú mày:

- Cậu nói sao chứ tớ thấy cả bốn cô đều đẹp mà. Trong số đó Mỹ Kim là người đẹp nhất, một nét đẹp thật sắc sảo.

Minh Nhật thở dài:

- Cậu thích thì theo đi. Lỡ cô ấy là em gái tớ thật thì cậu sẽ được làm em rể tớ đó.

Thanh Huy nói nhanh:

- Không tớ không thích cô Mỹ Kim đó. Tớ chỉ thích cô gái có mái tóc ngắn và khi cười có một lúm đồng tiền thôi. Cô ấy rất thu hút trong cái nhìn đầu tiên.

Minh Nhật lắc đầu nhăn nhó:

- Trời! Cậu không nhìn thấy cả bốn cô đều có đồng tiền cả sao?

- Thấy. Nhưng tớ chỉ thích mỗi cô gái đó thôi.

- Mệt quá! Cậu đi mà theo cô ta đi, tớ vào nhà đây. Thiệt mất hết cả hứng khi nghe cậu nhắc tới cô ta.

- *T*hục Linh! Bạn làm gì đó?

Thục Linh mỉm cười nhìn Yên Ninh. Yên Ninh là người dễ gần nhất trong ba cô bạn. Tính tình vui vẻ như trẻ con của Yên Ninh làm cho không khí ở nơi đây vui tươi hẳn lên. Nếu không có cô bé thì ắt hẳn Thục Linh sẽ buồn vì cô đơn mất. Thục Linh đưa cho Yên Ninh một chậu xương rồng nhỏ:

- Nè! Tặng bạn đó!

Yên Ninh tròn mắt nhìn Thục Linh:

- Ủa! Của cậu mà, cậu cho mình thì chậu kia sẽ lẻ bạn mất.

Thục Linh lắc đầu nói nhanh:

- Không! Cậu nhìn này, cây xương rồng rất đẹp phải không? Cậu có thích chúng không, Yên Ninh?

Yên Ninh cười thật tươi để lộ chiếc đồng tiền cùng chiếc răng khểnh bé xíu thật dễ thương:

- Yên Ninh thích lắm. Chậu hoa này nó nhỏ xíu nhưng lại có một bông hoa to tròn ở giữa trông thật ngộ nghĩnh.

- Vậy thì Yên Ninh giữ lấy một chậu đi, Thục Linh tặng Yên Ninh mà. Yên Ninh mà không lấy là Thục Linh sẽ buồn lắm đó.

Thục Linh vờ buồn nhìn Yên Ninh, làm cho Yên Ninh nói nhanh:

- Thục Linh đừng có buồn. Yên Ninh nhận mà. Yên Ninh sẽ chăm sóc chậu hoa này thật kỹ để cho Thục Linh vui.

Thục Linh mỉm cười lém lỉnh, nhìn Yên Ninh, nói nhanh:

- Nói thì phải giữ lời đó. Yên Ninh phải chăm sóc chậu cây này cho tốt nhé.

Cả hai cùng cười vang, buổi sáng thật vui nếu như có thêm chút gia vị của tiếng cười. Thục Linh vừa cười vừa nói:

- Yên Ninh đợi mình ghen, mình đi lấy thứ này cho cậu xem hay lắm.

Không để cho Yên Ninh kịp nói gì. Thục Linh đã bước đi nhanh vào nhà. Trên đường đi, do phải băng qua các hàng cây và những bụi cây nhỏ nên nếu có người đi ngược chiều cô cũng không hề thấy được. Mà Thục Linh nghĩ nếu như có lỡ đụng trúng ai cũng không sao vì cô đi bộ mà.

Thục Linh bước vào phòng lấy một chiếc hộp nhạc, nó đã cũ rồi nhưng còn rất đẹp. Đây là vật duy nhất cô có được khi cô và anh trai thất lạc. Đối với Thục Linh nó có giá trị hơn cả tiền bạc. Mỗi khi buồn và cô đơn, Thục Linh thường ôm nó vào lòng mở lên một khúc nhạc du dương muôn thuở khắc sâu trong cô.

Đang đi, Thục Linh chợt khựng lại khi nghe tiếng cười:

- Ha ha... Hoa này mà em cũng thích sao Yên Ninh? Nó không hiền đâu, gai của nó sẽ làm đau em đấy.

Lại tiếng nói của Minh Nhật! Sao đi đâu Thục Linh cũng đụng phải “ông tướng” này vậy? Hừ! Dám chê xương rồng của mình hả? Được rồi!

Nghĩ thế, Thục Linh để hộp nhạc nhỏ bên gốc cây, rồi bước tới nhẹ nhàng lấy chậu xương rồng nhỏ của mình bước đi về phía Minh Nhật và Yên Ninh đang ngồi. Cô nhẹ nhàng như một chú mèo con, Yên Ninh và Minh Nhật quay lưng lại phía Thục Linh nên không thể nhìn thấy những hành động của cô.

- Ối!

Thục Linh cố ý đi vướng vào tay Minh Nhật làm anh phải kêu lên đau đớn, cánh tay trắng bóc của Minh Nhật đã bị những gai nhọn của cây xương rồng làm cho rướm máu.

Minh Nhật xuýt xoa nhìn Thục Linh, giận dữ:

- Thục Linh! Cô không thấy tôi ngồi ở đây sao mà đi như vậy? Gai đâm vào tay của tôi nè.

Thục Linh nhìn Minh Nhật giả vờ không biết, cô nguýt dài:

- Ủa! Anh ngồi đây hỏi nào vậy? Tôi đâu có biết đâu. Tại tôi vội quá mà, lỡ bị trúng rồi. Vả lại, những chiếc gai bé xíu này không làm bị thương anh đâu.

Minh Nhật nhú mày, hể gặp phải cô gái này là y như tai họa từ trên trời đổ ập xuống cho anh. Đúng là gặp phải sao chổi rồi.

- Hừ! Cô dẻo miệng lắm nói mà không chớp mắt.

Yên Ninh không muốn hai người cãi thêm nhiều nên vội chen ngang:

- Thôi mà Thục Linh. Xin hai người đừng cãi nhau nữa. Thục Linh, cậu nói có thứ gì cho mình xem mà? Đâu, nó đâu rồi Thục Linh?

Thục Linh nghe nhắc đến món đồ mà mình định lấy cho Yên Ninh xem thì vội trán kêu lên:

- Í, quên mất! Mình để ở đây nè, Yên Ninh đi với mình.

Yên Ninh cười tinh nghịch nói với Thục Linh:

- Ừ! Mình đi đi. Anh Nhật ngồi đây chơi nghen.

Nói rồi, cả hai cùng dắt tay nhau bước đi, tiếng cười giòn tan trong những tia nắng sớm ban mai làm Minh Nhật càng thêm khó chịu. Mà nghĩ cũng lạ, anh và cô ta xa lạ trong lần gặp nhau đầu tiên ở nhà hàng “Dạ Yến” thì hôm nay bỗng dưng cô ta có thể trở thành em gái của mình, thật không thể nào tin được.

Hay là vì cô ta có ý đồ gì khi vào đây tham gia làm con nhà Hoàng Minh, một người như cô ta thì không có chuyện gì không thể làm cả. Minh phải điều tra.

Buổi tối, khí trời se lạnh từ ngoài cửa sổ len nhẹ vào phòng tạo nên một không khí hơi buồn, sự cô đơn bao giờ cũng đến vào lúc đêm. Thục Linh bỏ cuốn truyện ngán xuống gối, cô bước dậy mở cửa sổ để hít lấy mùi hương của hoa cỏ, những làn gió xào xạc thổi vào những cành cây thông khẽ đung đưa. Vậy là cô ở đây đã được một tuần, thời gian sao trôi qua thật chậm chạp, tới thời khắc nào Thục Linh mới thoát khỏi được tình trạng này.

Anh Hai ơi! Giờ này anh đang ở đâu. Nơi đâu, anh có hiểu chẳng em gái bé bỏng của anh đang ở nơi đây cô độc không một người thân, không ai che chở, phải sống và đối chọi với bao người chỉ một mình. Nước mắt tự dưng muốn rơi nhưng Thục Linh chớp nhanh hàng mi để nó không rơi, cô không thể yếu đuối như thế, không thể...

Chợt chiếc di động trên bàn run lên từng hồi. Thục Linh bước lại cầm nó lên mà không muốn trả lời. Là Đức Long gọi, không biết lại xảy ra chuyện gì nữa đây. Mỗi lần anh ta gọi đến là có chuyện chẳng lành với Thục Linh rồi.

Thục Linh thần thờ áp phone lên tai:

- Alô!

Đầu dây bên kia lên tiếng nhanh khi Thục Linh chưa kịp nói hết câu:

- Thục Linh! Em làm gì mà từ lúc sáng tới giờ anh gọi mà em không nghe máy?

Thục Linh thở dài trầm ngâm:

- Em để quên máy trong phòng không mang theo.

- Vậy thì em đi đâu? Tình hình sao rồi, họ có nghi ngờ gì em không?

- Không. Em diễn rất tốt, họ không nhận ra đâu. Vả lại, vẫn còn ba người nữa.

- Em nghe đây Thục Linh, phải cố gắng đánh bại họ để giữ lấy vị trí đó, không ai có thể làm em rời khỏi vị trí con gái nhà Hoàng Minh.

Thục Linh nhăn nhó, giọng thoáng chút hờn mát:

- Mọi việc cũng vì ích lợi của anh thôi, em chỉ là con cờ trong tay anh để anh có thể tự do xoay chuyển.

- Sao lại nói như thế Thục Linh. Tất cả những điều anh làm đều muốn tốt cho em. Cảnh giàu sang không còn phải ở đầu đường cuối hẻm như xưa nữa, có mẹ, có cha, có cả anh, chẳng phải đó là điều những người như chúng ta hằng mong đợi.

Thục Linh thổn thức bên chiếc máy điện thoại:

- Những điều đó là hư vô, không thực sự là điều em mơ ước. Anh hứa sẽ cho em gặp anh trai thì hãy làm điều đó. Em không cần bất cứ gì khác ngoài điều đó. Chào anh, khi nào cần thì em sẽ gọi.

Nhanh tay gác máy, Thục Linh đờ người suy nghĩ. Tại sao Đức Long lại muốn cô phải vào ngôi nhà này, quyền lực chưa đủ để anh ta thỏa mãn hay sao?

Thục Linh nhắm mắt thở dài. Cô ước ao bây giờ có một người để cho cô trò chuyện. Sự cô đơn sẽ giết chết người ta mất, nhất là trong lúc buồn như thế này.

Trăng sáng soi ngoài vườn có hiểu cho lòng ta.

Mỹ Kim hần học dần mạnh ly nước xuống bàn, giọng găt gỏng:

- Thật quá đáng! Cả tuần nay Thục Linh luôn qua mặt chúng ta.

Yên Ninh mỉm cười chen ngang vào, giọng nhí nhảnh:

- Mình thấy Thục Linh không hề làm gì cả mà, cậu nghĩ sai rồi đó Mỹ Kim.

- Hừ! Cậu đừng có vô tư quá như vậy có được không, Yên Ninh? Rõ ràng là cô ta đã dùng mưu mẹo để gây ấn tượng với anh Minh Nhật.

Yên Ninh bật cười chồm về phía Mỹ Kim:

- Thì ra là cậu ghen?

Mỹ Kim nạt nhẹ:

- Ai bảo cậu là như thế? Tớ chỉ nói lên giùm cho các cậu thôi. Cậu với Ánh Hồng không chịu nói, mình thấy gai mắt quá nên nói. Mỹ Kim này không dễ gì để người ta qua mặt như thế đâu.

- Có gì thì từ từ nói, đừng nóng quá, Mỹ Kim.

- Cậu chịu nói rồi đó hả Ánh Hồng? Suốt ngày cậu chỉ ở trong phòng thì biết gì chứ?

Ánh mắt Mỹ Kim rực lửa hờn ghen. Sâu thẳm trong lòng cô đã bắt đầu nhóm lên những ý nghĩ tinh quái, mà không ai có thể đọc được.

Thoáng thấy bóng Thục Linh từ trong nhà bước ra, Mỹ Kim đã cười khẩy nói mỉa:

- Nói Tào Tháo thì Tào Tháo có mặt ngay.

Mọi người cùng quay lại theo hướng nhìn của Mỹ Kim. Thục Linh chẳng biết mọi người đang nói gì nên mỉm cười chào mọi người.

- Chào buổi sáng. Mọi người ăn sáng chưa?

Mỹ Kim liếc nhẹ về phía Thục Linh:

- Không dám, chào Thục Linh. Xem ra cô rất hợp với khí trời Đà Lạt nên da vẻ hồng hào.

- Không khí ở nơi đây rất hợp với mọi người chúng ta, nhất là đối với phụ nữ.

- Đúng vậy đó. Mình thấy cậu càng ngày càng đẹp đó, Mỹ Kim.

Mỹ Kim xì nhẹ khi nghe Yên Ninh nói như vậy. Nhưng tự cô biết mình có sắc đẹp vượt trội so với những cô gái này. Chắc là cô đã quá đa nghi khi nghĩ họ có thể ngang tầm với cô.

- Mọi người nói chuyện với nhau vui vẻ quá nhỉ?

Minh Nhật tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, giọng thoải mái:

- Buổi sáng thật đẹp, các em gái của tôi có chuyện gì vui mà nói chuyện vui thế?

Mỹ Kim giọng ngọt ngào nhẹ nhàng:

- Chuyện phụ nữ thôi mà anh Nhật. Trời đẹp như thế này anh có nhã ý đi dạo không?

Minh Nhật nhướn mày nói:

- Mấy hôm nay anh bận quá nên chưa có dịp đưa các cô em gái đi chơi, đừng buồn anh nhé.

Yên Ninh ngồi bên cạnh nhoẻn miệng cười nói nhanh:

- Nghe nói Đà Lạt có rất nhiều cảnh đẹp, mà đến đây lâu rồi chưa được đi. Anh Minh Nhật làm hướng dẫn viên cho tụi em nghen?

- Vậy cũng tốt. Tiện đây anh sẽ đưa các em đi tham quan các thắng cảnh nơi đây.

Yên Ninh lí lắc nghiêng đầu nói:

- Minh đi bây giờ nghen, anh Hai!

Minh Nhật nhúu mày:

- Yên Ninh này! Trong số các em thì anh vẫn chưa xác nhận được ai mới là em gái thật sự của anh, nên em đừng gọi như thế không hay cho lắm.

Yên Ninh phụng phịu đôi gò má:

- Người gì đâu mà cứng nhắc quá đi, chỉ một tiếng xưng hô thì có chết ai đâu chứ.

Mỹ Kim theo dõi cuộc nói chuyện của hai người tự nãy giờ. Bây giờ cô nàng mới lên tiếng:

- Yên Ninh à! Cô đừng có cố chấp nữa. Anh Nhật nói đúng đó. Trước khi nhận ra em gái mình thì anh ấy không muốn ai gọi mình là anh Hai đâu. Nó là tình cảm thiêng liêng mà phải không anh Minh Nhật?

Minh Nhật gật gù theo câu nói của Mỹ Kim:

- Ừ!

Mỹ Kim được thể cười tươi nói tiếp:

- Anh Minh Nhật chúng ta đi ngay bây giờ nha?

- Được rồi. Các cô em gái hãy về phòng chuẩn bị đồ đi để anh vào nhà lấy xe.

Ánh Hồng rụt rè nói:

- Em không đi có được không, em không thích chôn đống người.

- Tôi cũng không đi.

Tiếng Thục Linh cất lên sau câu nói của Ánh Hồng. Quả thật, cô không muốn đi chung với tên này, mặc dù trong thâm tâm của cô rất muốn đi. Lên Đà Lạt mà không đi tham quan thì khác nào “ếch ngồi đáy giếng”.

Minh Nhật nhăn trán nhìn Thục Linh và Ánh Hồng. Hai cô nàng này muốn giờ trò gì đây? Nhất là Thục Linh, chắc hẳn là cô ta không muốn đi chung với mình chứ gì?

Minh Nhật lắc đầu:

- Không được! Đã đi thì nhất định phải đi đầy đủ, không ai được ở nhà.

Thục Linh nói nhanh:

- Nhưng Thục Linh không muốn đi. Anh và mọi người cứ đi chơi vui vẻ thiếu vắng một người có sao đâu.

- Đã nói với cô là không được mà, sao cô cứ cãi hoài vậy? Lần cuối cùng tôi xin nói là đi thì sẽ đi hết, nếu không đành phải hủy bỏ vậy.

- Anh...

Mỹ Kim vờ mặt giận nói với Minh Nhật:

- Sao lại muốn gây với Thục Linh làm gì cho mất công vậy anh Nhật? Cô ta không muốn đi thì cứ để ở nhà đi.

Minh Nhật đứng dậy dứt khoát:

- Mười phút nữa, anh sẽ ra xe. Nếu có mặt đầy đủ thì chúng ta xuất phát, còn không thì tất cả ở nhà.

Nói xong, Mỹ Kim bước đi không chút do dự.

Còn lại bốn người, Mỹ Kim tức giận nhìn Thục Linh và Ánh Hồng:

- Hai người làm cao cũng vừa vừa thôi, chừa chỗ cho tôi và Yên Ninh với. Muốn người ta phải hạ mình năn nỉ mình sao?

Yên Ninh bước tới lắc tay Thục Linh:

- Cậu đi đi mà. Cậu mà không đi, thì tớ cũng không đi được luôn. Tớ biết là cậu không thích anh Nhật, nhưng hãy vì tớ lần này mà đi đi mà Thục Linh. Tớ muốn đi chơi lắm, cậu không thích ngắm thác sao, ở đây nghe nói có nhiều thác nước đẹp lắm đó.

Thục Linh nghe Yên Ninh nói mà muốn xiêu lòng, nghe tới thác nước thì Thục Linh đã thấy thích rồi, nhưng cô vẫn còn đắn đo suy nghĩ.

- Nhưng tớ...

- Không nhưng nhị gì cả, theo tớ đi thay đồ đẹp nào.

Yên Ninh kéo Thục Linh đi một mạch, mặc cho cô cứ nói gì đó bên tai.

Còn lại Mỹ Kim và Ánh Hồng, Mỹ Kim vội đứng dậy, giọng dứt khoát:

- Cậu mà không đi thì tình bạn của chúng ta chấm dứt luôn.

Nghe thế, Ánh Hồng vội nắm tay áo Mỹ Kim níu lại:

- Đừng... tớ đi mà. Đừng bỏ rơi tớ.

Mỹ Kim cười tươi:

- Vậy mới là bạn chứ đi nào.

Bầu trời cao vợi vợi trong xanh thật đẹp như con người đang vui.

- **L**à là lá là la la... là lá la la...

- Yên Ninh, cậu làm gì mà hát om sòm thế kia để cho người ta yên lặng một chút nào.

- Đi chơi mà cứ im lặng như thế này thì chán lắm, phải vui lên thì mới đúng là đi chơi chứ.

- Nhưng...

- Đừng cản Yên Ninh nữa, Mỹ Kim, cứ để Yên Ninh hát đi.

Yên Ninh nghe thế vỗ tay hoan hô, rồi chồm về phía trước nắm lấy hai cái lỗ tai của Minh Nhật mà lắc nhẹ:

- Pí... po... po... tôi lái xe ô tô... có ai đi không nào.

- Đừng nghịch nữa Yên Ninh. Anh lái xe không được bây giờ. Ngồi yên lại vị trí, nếu không, anh để em xuống xe một mình đó.

Yên Ninh tiu ngriu ngồi xuống làm bằm:

- Đi chơi gì mà không được đùa, rõ chán.

Minh Nhật thở dài với những cô gái này, mỗi cô một tính khó hiểu làm sao.

Tiếng xe thắng lại bên công vào khu du lịch Thác Cam Ly một thắng cảnh nổi tiếng ở Đà Lạt.

Yên Ninh nói như reo:

- Ôi! Đẹp quá. Ta đang mơ hay chẳng?

Thục Linh im lặng này giờ cũng phải phì cười vì câu nói của Yên Ninh:

- Cậu nên làm nhà thơ hoặc nhà văn đi, mơ mộng quá chừng.

- Hi hi... Tớ mà là nhà văn thì tớ sẽ viết một câu chuyện của chúng ta, về cuộc tìm kiếm con gái kỳ quặc của nhà Hoàng Minh, đảm bảo là khi phát hành sẽ đắt như tôm tươi cho mà xem.

- Văn của cậu không biết có ai đọc được không, mà chưa chi đã khoác lác rồi.

Mỹ Kim nhăn mặt khi nói câu đó, cô nàng không thích vẻ ngây thơ của Yên Ninh.

Minh Nhật trở ra với những tấm vé trên tay, nhìn mọi người một lượt rồi đưa về phía họ, nói nhanh:

- Đây, mỗi người một vé. Chúng ta sẽ đi tham quan nơi đây một vòng. Mọi người có thể đi chung hoặc tách lẻ ra, chiều nay sẽ gặp nhau ở đây. OK?

Mỹ Kim chột nói sau khi Minh Nhật vừa dứt lời:

- Em đi với anh Nhật ngen? Ở đây lạ nước lạ cái, em không quen, sợ lạc lắm.

Minh Nhật nhú mày, anh không muốn mọi người hiểu lầm nên nói nhanh:

- Ở các đoạn đường đi đều có bảng chỉ đường không lạc được đâu Mỹ Kim.

Mỹ Kim vờ mặt nhăn nhó sợ hãi nhìn Minh Nhật:

- Không! Em muốn đi với anh thôi. Và lại, chưa chắc các biển chỉ đường đều đúng cả. Em sợ nơi lạ lắm.

Thục Linh nghe những lời ỡng ẹo của Mỹ Kim mà nhức cả răng. Cô nàng quyết tâm “cua” cho bằng được chàng công tử bột này rồi, phen này thật khôn khổ cho chàng công tử này.

- Được thôi. Vậy Mỹ Kim đi với anh, còn Yên Ninh và Ánh Hồng và cả Thục Linh nữa một nhóm.

Yên Ninh nghe thế dẫu môi nhìn mọi người:

- Đi chơi mà, đi với ai không được. Ba người con gái đi chơi còn vui hơn cả khi có con trai nữa đấy.

- Cô nương hay quá hén!

- Chứ sao, anh Minh Nhật. Không khéo lại có ai thấy tụi em dễ thương quá nên đi theo tháp tùng nữa.

Mỹ Kim dài giọng:

- Mong là vậy.

- OK! Hẹn gặp lại vào buổi chiều. Bye nha! Ủ, mà khoảng mấy giờ anh Minh Nhật?

- Ba giờ.

Thục Linh chậm rãi thả bước đi khi nghe mọi người nói thế. Năng đã lên rất cao rồi phải tranh thủ đi ngắm cảnh ở đây mới được.

Mỹ Kim đi như chạy theo Minh Nhật, giọng mệt nhọc:

- Anh Minh Nhật! Mình đi ngắm thác chứ có phải thi chạy đâu mà anh đi nhanh quá vậy?

Minh Nhật thản nhiên bước đi, không dừng bước, nói:

- Mỹ Kim có thể ngồi ở kia để đợi anh. Anh không muốn ai đi theo mình khi anh đi ngắm cảnh.

Mỹ Kim xí nhẹ sau khi nghe Minh Nhật nói, cô nói thầm:

- Người gì đâu mà khô khan như ngói, đi cạnh một cô gái đẹp mà lại làm như không có ai đi bên cạnh, cao ngạo và quá quái lắm. Nhưng mẫu người càng lạnh lùng thì mình càng thích.

Mỹ Kim đứng lại nhăn nhó kêu lên:

- Ôi, đau quá! Anh Minh Nhật ơi! Em đi không được nữa.

Minh Nhật đang bước đi khựng chân lại khi nghe tiếng Mỹ Kim kêu lên:

- Có gì không Mỹ Kim?

Mỹ Kim vờ giận khi thấy Minh Nhật hỏi câu vô tình:

- Anh đi luôn đi, cứ bỏ mặc em ở đây một mình. Người gì đâu vô tình quá đi.

Minh Nhật miễn cưỡng bước lại gần Mỹ Kim, hạ giọng:

- Sao không đi tiếp, vẫn còn nhiều thứ để em khám phá phía trước đó.

- Hồng thèm, chân người ta bị trầy hết rồi đau quá đi gì được mà đi?

Minh Nhật nhìn đôi chân trắng nõn của Mỹ Kim bị vài vết xước nhẹ ở cổ chân mà lắc đầu:

- Chỉ xước nhẹ thôi không sao đâu, để anh băng lại cho.

Minh Nhật lấy cái khăn nhỏ trong túi ra quấn lại chỗ vết xước cho Mỹ Kim cẩn thận:

- Xong rồi đó, em đi thử xem.

Mỹ Kim nhăn nhó đứng dậy, nhưng chưa được ba mươi giây cô đã ngồi xuống, la lên:

- Vẫn còn đau lắm, có lẽ em vẫn chưa hết đau. Mình ngồi xuống đây một lúc đi anh Minh Nhật.

- Cũng được.

Minh Nhật ngồi cách Mỹ Kim một khoảng cách, anh trầm tư nhìn về phía trước.

- Anh Minh Nhật này! Trong số bạn em thì anh đã nghi ngờ ai là em gái anh chưa?

- Chưa. Ký ức của anh về Mỹ Kim quá ít, anh và em gái chỉ sống chung được với nhau thời gian quá ngắn. Em không có dự định làm em gái của anh sao?

Mỹ Kim cười cười nhìn Minh Nhật:

- Trong suy nghĩ của em thì chưa bao giờ có ý định làm em gái của anh cả.

- Thế em vào nhà Hoàng Minh là vì ai và tại sao lại tham gia trò chơi này?

Mỹ Kim nhún vai nói:

- Có gì đâu. Lúc đầu, em tham gia vào cuộc tuyển chọn quái quỷ này vì tiền, vì cái bóng cao sang của nhà Hoàng Minh.

- Còn bây giờ?

- Là vì anh đó. Anh có biết là em đã bị tiếng sét ái tình khi gặp anh trong lần gặp đầu tiên không?

Minh Nhật cười lớn khi nghe Mỹ Kim nói:

- Không ngờ anh lại có sức làm cho em điên đảo như thế. Anh không nghĩ một cô gái xinh đẹp như em lại thích anh.

- Anh có biết là anh có một vẻ đẹp lạnh lùng nhưng luôn tạo nên một cảm giác nóng bỏng cho người đối diện hay không?

- Anh không nghĩ là mình lại là một kẻ lạnh lùng như em nói.

Mỹ Kim nhích tới ngồi cạnh hơn Minh Nhật, bàn tay cô đặt lên tay anh:

- Em yêu anh, Minh Nhật. Hãy để em làm người tình bé nhỏ khi anh cô đơn, em chỉ cần như vậy thôi.

- Nhớ em là em gái anh thì sao?

- Em xin khẳng định em không phải em gái của anh. Minh Nhật! Hãy nghe em nói, em biết mình là ai.

Minh Nhật rút bàn tay mình lên đứng dậy nhìn Mỹ Kim, giọng lạnh nhạt:

- Chuyện đó tính sau. Chúng ta về thôi, có lẽ mọi người đang đợi.

Ánh mắt Mỹ Kim buồn xa xăm khi nhìn Minh Nhật bước đi.